

PETR BROŽOVSKÝ

ŽIVOT NENÍ
LUCIFÉR

The poster depicts two men standing on a pile of rubble against a dramatic, cloudy sky. The man on the left is dressed in a tactical vest and holds a handgun, while the man on the right wears a light blue shirt and has a dark jacket slung over his shoulder. On either side of the men are two werewolves with glowing red eyes. The title 'ŽIVOT NENÍ LUCIFÉR' is prominently displayed in the center, with a small devil-horn icon above the letter 'U' in 'LUCIFÉR'.

ŽIVOT NENÍ,
LUCIFÉR

ŽIVOT NENÍ, LUCIFÉR

PETR BROŽOVSKÝ

BROŽOVSKÝ
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Všichni hrdinové potřebují svého advokáta.
Staň se hrdinou!

Všechny části této knihy podléhají autorským právům.

© Petr Brožovský, Žaneta Kortusová, 2026

Illustrations © Žaneta Kortusová, 2026

Cover illustration © Žaneta Kortusová, 2026

Cover art © Žaneta Kortusová, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0298-2 (print)

ISBN 978-80-278-1725-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1726-9 (mobi)

ISBN 978-80-278-1727-6 (pdf)

*Navzdory vší krvi, vtipům o penisech,
vulgaritám a nevhodnému humoru
je tato kniha ve skutečnosti knihou o lásce.*

*Proto je s láskou věnována
mé drahé ženě Toničce.*

Jak číst tuto knihu?

Ano, souhlasím. Teď zním jako jeden z těch nafoukaných šéfkuchařů, kteří si dovolí vám po číšníkovi vzkázat, že byste měli ten *amuse bouche* „vložit do úst celý najednou, abyste patřičně docenili propojení palety jednotlivých chutí na patře“, tedy mají tu drzost vám kecat do toho, jak máte jíst jídlo, jež jste si zaplatili. Přesto se nelze ubránit pocitu, že crossover si určité upozornění úvodem zaslouží, aby z toho nebylo nějaké mrzení a nevyhodili jste *Život není Lucifér* na kompost po prvních třiceti stránkách.

Tato kniha je crossoverem, tedy propojením dvou již existujících sérií, respektive knih *Tanec papírových draků*, *Tanec papírových draků 2: Hon a Luciférovka*. V knize jsou tedy postavy, které již něco zažily. Chcete-li tudíž patřičně docenit děj této knihy, mohu vám z celého svého obchodnického srdce doporučit, abyste si nejprve zmíněné knihy přečetli a až pak se vrátili k této. Jestliže už jste je četli, prosím, klidně toto varování ignorujte.

Pakliže jste zmíněné knihy naopak nečetli a ani číst nechcete, nevadí. Za tímto instruk-

tázním oddílem naleznete stručnou (relativně) rekapitulaci všech shora uvedených knih. Vězte však, že spoiler je spoiler. Jestli máte podobně jako Karel Infeld Prácheňský „děsného pamatováka“, nejspíš už to z hlavy nedostanete. Čtěte proto na vlastní riziko! Rekapitulace samozřejmě dobře poslouží i těm z vás, co knihy četli, ale pamatováka mají na pytel. Třeba já jsem si toho moc nepamatoval, a to jsem je psal.

Zároveň je třeba zmínit, že jak série *Tance papírových draků*, tak i *Luciférovka* byly obě vyprávěny převážně v ich formě. Za tím příslivečným „ich“ se u *Tance papírových draků* skrýval Jakub Kolínský, řečený Mrtvola, u *Luciférovky* zas Martin Rieger. I tato kniha je v ich formě, vypravěči se ovšem střídají. Aby v tom nebyl nepořádek, naleznete pod číslem kapitoly vždy identifikaci toho, kdo danou kapitolu vypráví. Pokud tam bude Mrtvola, je vypravěčem Mrtvola. Pokud Martin Rieger, pak je vypravěčem... No asi to chápete. Kdybyste se však přesto ztratili, stačí kouknout dolů na číslo stránky. Pakliže jsme v Mrtvolově kapitole, najdete vedle čísla stránky náboj. Pokud v Martinově, najdete tam paragraf. Navíc to vypadá dost cool!

Co se týče postav, příležitostně se jich v knize může objevit víc, než kolik je čtenářova ctě-

ná pozornost ochotna pojmout. Tím spíše, že někteří mají kromě jmen i přezdívky. Pakliže byste někdy potřebovali tahák, najdete seznam postav (jmenný rejstřík je totiž asi poněkud silné slovní spojení) včetně přezdívek a frakčního rozdělení na konci knihy.

Zároveň, prosím, počítejte s tím, že občas vám ke čtení doporučím nějakou hudbu. Takové doporučení činím prostřednictvím QR kódů. Modří čtenáři *Luciférouky* už vědí. Nejde o soundtrack v pravém slova smyslu (až na výjimky, he he, ale nebudu spoilerovat!), spíš doporučený podkres na základě toho, co u psaní poslouchal autor. Podobně jako u sexu prosím vězte, že pokud o to nemáte zájem, nikdo vám to nemůže nutit. Slušná nabídka je vítaná, avšak nechcete-li to v uchu, nevadí. Klidně si knihu užijte ve vši tičnosti, jaké je člověk v moderním světě vůbec schopen – jak jen je libo.

A teď už se nenechte rušit a dle svých preferencí se vydejte na rekapitulaci či rovnou na první kapitolu. Ať se vám paleta jednotlivých chutí pěkně spojí na patře a děkuju vám, že čtete!

Petr Brožovský

Rekapitulace

Tanec papírových draků

Jakub Kolínský byl elitním vojákem sdružené česko-americké jednotky až do okamžiku, kdy jeho spolubojovníci překročili nepřekročitelnou čáru a v Afghánistánu znásilnili a zabili malé dítě. Tehdy se stal šestinásobným vrahem odsouzeným na doživotí. Jeho vyhlídky na život za mřížemi v patriotickém Texasu nebyly úplně růžové, ostatně tehdy dostal od krvelačných spoluvězňů přezdívku Mrtvola. Česká vláda s ním ale měla jiné plány, a tak se Mrtvola stal z vězně policistou v přísně utajované organizaci nazvané Policejní sledovací a zásahový útvar – PSZÚ.

Jako velitel plzeňské jednotky měl za úkol chytat zločince, na které byl zákon příliš krátký. Šlo o špinavou práci na pomezí tajných služeb a zásahovky, šmrncnutou o příležitostné mučení, honičky v autech a hodně střelného prachu. Obdobné jednotky byly i v Praze a v Brně a celé této pouťové atrakci šéfoval náměstek ministra vnitra zvaný Doktor.

Je pravda, že o nějaké ukázkové profesionalitě hodné tajných služeb si Plzeň mohla nechat

zdát – mezi členy Mrtvolova týmu patřil například Sirka, chorobný pyroman, který se narodil s tíživou diagnózou zrzavých vlasů, nebo Pixel, obtloustlý ajťák se zálibou v umělé inteligenci, vindaloo a sexu v superhrdinských kostýmech. Mrtvolova přítelkyně Klára s přezdívkou Ráda, sadistická zrzka s prořízlou pusou, bohužel nepřežila jednu zpackanou misi namířenou proti vietnamskému drogovému kartelu. Naštěstí měl Mrtvola v jednotce stále Kristýnu, svou nejlepší kamarádku v podobě hádavé blondaté specialistky na boj z blízka, která dřív sloužila u letectva a měla až neuvěřitelné vlohy řídit auto. Možná si říkáte (pokud jste pitomci), že ženská přece nemůže tak dobře řídit, a tady je na místě doplnit, že Týna se tak docela jako žena nenarodila, ač by jí to asi nikdo moc nevěřil.

Pokud by měl každý člověk být zhmotněním nějakého atributu, je třeba si přiznat, že Mrtvola by byl personifikovanou pomstou. Proto poté, co Ráda zemřela vinou drogového bosse Pham Vana, neváhal a navzdory rozkazu i dobrému úsudku se vloupal do zadržovací cely a omlátil hlavu vůdce kartelu o dlaždičky s takovou vervou, že pokud ho nezabil, určitě mu minimálně způsobil nějaké trvalé následky. To nevyhnutelně vedlo k Mrtvolově okamžitému postavení mimo službu.

A právě v té chvíli se někdo pokusil (a skoro úspěšně) celé PSZÚ vyhladit. Týna se někam ztratila, Sirka se téměř utopil a celý zbytek plzeňského týmu byl pobit rukama záhadné skupiny, která, jak se zdálo, oplývala zvláštními schopnostmi. Udělali však kardinální chybu – nezabili všechny. Mrtvola to přežil, a co víc, dost se nasral.

Poté, co se Sirka zotavil a Mrtvola vypátral sídlo téhle sekty, oba o silvestrovské noci poctili své nové známé neohlášenou návštěvou a vrátili jim eliminační snahy i s úroky, což je poetický způsob, jak říct, že ve dvou lidech vy-zabíjeli celou skupinu prastarých entit v domově duchodců. Když ale Mrtvola popravil jejich vůdce Edena, stala se věc, se kterou nepočítal. Eden znovu obživil, zabil Sirku a potom se pokusil dorazit i Mrtvolu. Ten mu však oplatil stejnou mincí a oba dva umřeli ve stejnou chvíli.

Mrtvola prožil podivný mimotělní prožitek a s Edenem se oba pokusili zmocnit Mrtvolova těla, což se bohužel opět podařilo oběma v tom samém okamžiku. Když se Mrtvola probral, zjistil, že tělo obývá společně s Edenem, vůdcem sekty Probuzených, jak se jim říkalo.

Dozvěděl se, že Probuzení jsou převtělující se duše, které mají různé zvláštní schopnosti, ať už nadpřirozenou rychlost, ovládání telekine-

ze či nepřírozeně rychlé léčení. Taky se ke své radosti dozvěděl, že Kristýna snahy o eliminaci PSZÚ přežila, společně se jim podařilo dohledat i pár přeživších členů pražské a brněnské jednotky a zlanarit mimo jiné Mrtvolova kamaráda z Afghánistánu Linxe.

Co ho naopak nepotěšilo, byl fakt, že Probuzení na PSZÚ zaútočili proto, že se v Plzeňské jednotce skrývala Probuzená známá jako Kaira, byť vystupovala pod přezdívkou Princezna. Ta patřila k frakci, která měla za to, že světu by bylo mnohem lépe, kdyby na něm bylo méně lidí. Na uskutečnění svého plánu (tedy drobné globální genocidy) měla v tu chvíli prostředky i know-how, protože jí její bývalý spojenec, Probuzený jménem Ainu, poradil, jak přetížit jakousi energetickou síť prostupující planetu. Za normálních okolností by si s ní asi poradili ti umírnění Probuzení pod vedením Edena. Ti byli ovšem v daném okamžiku v důsledku Mrtvolova a Sirkova řádění tak nějak reinkarnováni v kojencích, takže se nemohli do operace na záchranu světa zapojit nad rámec hrdinského cumlání dudlíku.

Proto se úkolu zhostil Mrtvola, který díky Edenově duši mohl do určité míry používat zvláštní schopnosti Probuzených. Záchranný tým se pustil do závěrečné bitvy v Jizerských

horách a podařilo se jim Princeznin plán zhatit, byť to Týnu i Mrtvolu stálo život. Kristýna se však stala Probuzenou a Mrtvola byl Edenem, který následně ascendoval na nebesa, vybaven kouskem Princezniny duše a nacpán zpět do svého mrtvého těla. Díky Princezninu duševnímu srdci získal Mrtvola schopnost nadlidské regenerace, a tak se mu podařilo rozchodit smrt, jako by to byla jen trochu hnusnější chřipka.

Po svém zmrtvýchvstání (už asi čtvrtém) Mrtvola vypátral reinkarnovanou Kristýnu, což je opět jen poetický způsob, jak říct, že ji ukradl z porodnice, a obnovil PSZÚ, které nově mělo za úkol rovněž vypořádat se s existencí nadpřirozena a dopadnout Ainua, který v celém tom zmatku uprchl.

Tanec papírových draků 2: Hon

Obnovit PSZÚ se ale snadněji řekne, než udělá. Mrtvola nebyl od přírody člověk, který by byl zvyklý řešit excelové tabulky a audity z ministerstva. Spíš se hodil na střelení lidí. Přesto se pět let usilovně pokoušel pokračovat v Doktorově činnosti. Kromě Linxe a Kristýny, která jako Probuzená získala schopnost dočasně

měnit svoji podobu, jim společnost dělalo pár dalších přeživších ze starého PSZÚ i několik nových členů, například mladičkový a naprosto a totálně bílý hiphoperský řidič s přezdívkou Černež nebo zbraňový expert s přiléhavou přezdívkou Posera. Stálým členem týmu se stal i agent Reischl zvaný Rasty, bývalý operativec z Úřadu pro zahraniční styky a informace, což jsou borci, kteří na rozdíl od BIS nedělají výzvědnou činnost doma, ale v zahraničí.

Tým musel odcestovat na Slovensko, kde se Mrtvola naučil nejen to, že pokoušet se při chlastání držet tempo se Slováky je sebevražda, ale i to, že co se týče Probuzených, není nikdo nikdy v bezpečí. Černež a několik dalších členů týmu bylo při zátahu na Probuzeného známého jako Abigeus, který dokázal ovládat myšlenky ostatních, zabito nebo zmrzačeno a celá akce skončila naprostým fiaskem.

Mrtvola se poté, co v záchvatu vzteku vyvraždil celé horské kongresové centrum plné sektářů, jako spráskaný pes vrátil do Plzně, kde se z nějakého zdánlivě neznámého důvodu vychrápal s Kristýnou (v její dospělé podobě, pokud se to bere jako polehčující okolnost) přímo před základnou PSZÚ v autě. Základna byla následně obsazena zásahovou jednotkou, což jen dokazuje, že Mrtvolův sexuální život

byl vždy vpravdě dramatický. Policii poslal na PSZÚ ministr vnitra osobně, protože mu existence jednotky, která loví údajné nadpřirozené bytosti, přišla jako něco, co se bude voličům jen těžko vysvětlovat, až to praskne. Celému týmu se naštěstí podařilo utéct, avšak Mrtvola, který se zdržel likvidováním důkazů, byl zajat. Díkybohu není plné auto kluků ze zásahové jednotky něčím, co by Mrtvolu mohlo zastavit.

Poté, co se osvobodil a ukradl policejní vůz, se Mrtvola sešel s celým týmem v tajném domě na Borech, kde značná část jednotky oznámila, že PSZÚ opouští. Zbylí členové vyřešili smutné novinky po Plzeňsku – pivem a grilovačkou. A právě tehdy byli přepadeni Abigeovými muži, o kterých v tu chvíli už tušili, že vlastně pracují pro Ainua. Za cenu velkých ztrát se jim podařilo útok odrazit a Mrtvola s Týnou se dali do pronásledování Probuzených.

Podařilo se jim zabít (respektive mentálně umučit) Abigea a Mrtvola ke svému překvapení zjistil, že o Kristýně začíná mluvit jako o své přítelkyni. Jeho nový vztah ale trval jen asi dvě minuty, než oba s Kristýnou zemřeli, aniž by se jim podařilo Ainua zastavit.

Objevivší se Eden, který z týmu Probuzených přestoupil ke konkurenci a kopal teď za FC Nebe, Mrtvolově duši vysvětlil, že Ainu se

pomocí energetické sítě (té samé, kterou chtěla vyhodit do vzduchu Princezna) snaží odcestovat v čase do minulosti, kde by měl k dispozici stoupence, Princeznu a nabitou energetickou síť připravenou ke zmíněné globální genocidě (která v této době nebyla z provozních důvodů možná). Eden Mrtvolu vybavil jakousi do duše implantovanou holistickou navigací, díky níž může Mrtvola vyhledat cestu k tomu, co zrovna potřebuje, a vhodil ho do bludiště dějin.

Mrtvola byl nucen v divoké honičce za Ainuem procestovat Anglii v době morové epidemie v těle mladého budižkničemu, Napoleonskou Francií v těle vyžilé šlapky a dobývaným Berlínem v těle starého esesáka. Nakonec však změnil plán a prostorem a časem doputoval do svého vlastního těla v době předtím, než mezi PSZÚ a Edenovými Probuzenými omylem došlo ke vzájemnému vyvraždění. Podařilo se mu s Edenovou pomocí sejmut Princeznu ještě předtím, než se stihla odkopat jako nadpřirozená teroristka, a zastavit Ainua dřív, než si bude s energetickými krystaly hrát na „Jak dělá atomovka“. A tentokrát u toho dokonce ani neumřel nikdo z Mrtvolových přátel.

Následně Mrtvola opustil PSZÚ a spolu s Kristýnou, Sirkou, Linxem a Rastym si založili společnost Anomal Solutions, s. r. o., spe-

cializovanou na boj s nadpřirozenem, zejména s tím, jež může nějak ohrožovat lidský druh, konkrétněji lidi, které má Mrtvola rád. Mrtvolova firma přitom dál udržovala trvalou spolupráci s PSZÚ i s Probuzenými, kteří provoz firmy po Mrtvolově výmluvné argumentaci dokonce začalovali, protože s nadpřirozenými bytostmi se bojuje o moc lépe, když vám za to chodí výplata.

Jediné, co Mrtvolovi přišlo trochu pitomé, je fakt, že kvůli cestování v čase byl jediný, kdo si všechny ty cool věci, které se mu povedly, pamatoval, a navíc se jeho slibně se vyvíjející vztah s Kristýnou vrátil o pět let zpátky do bodu, kdy mezi nimi nebyla ani jiskřička. Ale co. Sbalil ji jednou, sbalí ji znovu.

Kniha *Život není Lucifér* se odehrává zhruba sedm let po konci knihy *Tanec papírových dračků 2: Hon.*

Luciférovka

Martin Rieger byl tím typem advokáta, kterého si najmou jiní advokáti, když nevědí, kudy kam. Říct, že byl dobrý, zdaleka nevystihovalo způsob, jakým pracoval. Byl totiž primárně morálně flexibilní do takové míry, že by se to

dalo nazvat etickým cynismem, a vyčůranější než mraky. V klidu si lebedil ve své plzeňské kanceláři se svým koncipientem Tomášem a sekretářkou Romanou, kul pikle se svým soukromým očkem Karlosem a relaxoval doma s kocourem Tygrem.

Ale jak už to tak bývá, když se někomu až moc dobře daří, všechno se to pokazilo ve chvíli, kdy nasral soudce do takové míry, že od něj dostal pěstí a při následné rutinní kontrole otřesu mozku Martinovi diagnostikovali neoperovatelný multiforní glioblastom – hnusný nádor mozku, který ho předurčoval k velice krátkému životu v rozsahu maximálně jednotek měsíců.

Když se Martin dozvěděl, že západní medicína mu neumí pomoci, vydal se do amazonského pralesa léčit se šamanskými rituály, ze kterých se však vyklubaly spíš drogové seance pod širým nebem. V průběhu rituálu byl ale Martin konfrontován se svými údajnými dřívějšími životy a jeho duše nějak splynula s duší kočky.

Po návratu do Plzně Martin zjistil, že díky kočičí duši získal schopnost vidět pekelné demony (a taky devět kočičích životů, jakési drobné výhody pro případ, že by jeho život visel na vlásku), přičemž jeden z těchto démonů, mrtvý pekelný právník jménem Kamil, mu pravidelně lezl domů, aby tam mohl čumět na fotbal.

Duše, které se životem „znečistily“, totiž k Martinovu překvapení po smrti odcházejí do pekla, složité dimenze s pravidly a vlastní démonicko-sociální hierarchií, aby se očistily, než se mohou vrátit do proudu vesmírné energie. Ačkoliv nebe existuje také, zdálo se, že tam naopak „čisté duše“ nechodí a jde spíš o vyšší management správy duší než o nebe v biblickém pojetí.

Martin s peklem uzavřel smlouvu, že chytí a doručí zpět do pekla čtyři démonické politické uprchlíky a výměnou za to mu peklo vyléčí rakovinu. A tak se dal Martin s pomocí (byť zpočátku nevědomou a rozhodně nedobrovolnou) svého bratra Matěje, povoláním katolického kněze, do lovu pekelných zběhů.

Martin se naučil, že rozjezdit vlkodlaky autem je náročné, když vám bezpečnostní systémy vozidla brání bourat, a že nejsviňáčtější upíři sídlí na Sokolovsku. Zejména se ale naučil, že hříchy minulosti vás vždycky doběhnou, ať už jde o fotky vašeho bimbasa, které někdo dá na internet, nebo, jako v Martinově případě, o východní mafii, které se nelíbí, že už pro ni nechcete právníčit.

Než se Martin nadál, byl nucen zakopávat v Brdech dvě mrtvoly, jež z mafiánů v sebeobraně vyrobil, a pokračovat v divokém závodě s nemocí, protože čas se tenčil. Oproti původ-

ním prognózám se totiž zdálo, že Martinovi zbývá mnohem méně času, a jen pomalu mizující kočičí životy ho stále držely mezi živými.

I třetího uprchlíka, čarodějnici, která na nebohého advokáta poštvala na hřbitově armádu mrtvol, se Martinovi podařilo vrátit do pekla, ale čtvrtý zběh v těle mafiána dokázal uniknout.

A tak Martinovi ve snaze zachránit si život nezbylo, než pustit se do soudního sporu s peklem. Ve vyhroceném řízení vedeném překvapivě před Okresním soudem Plzeň-město soudcem Čihajským se Martinovi nakonec podařilo porazit pekelného advokáta doktora Jakuba Strausse a získat infernální léčbu, kterou potřeboval.

Následně byl Martin kontaktován Jakubem Kolínským zvaným Mrtvola ze společnosti Anomal Solutions, s. r. o., který ho lanařil, aby se stal členem jeho týmu. Martin se po určitém váhání uvolil stát se jejich advokátem se zaměřením na nadpřirozeno a okultní vědy a navázal s Mrtvolou spolupráci.

Kniha *Život není Lucifér* se odehrává zhruba jeden rok po konci knihy *Luciféroverka*.

I.

Martin Rieger

§ „Hele? Chtěl bys mít radši péro místo nosu, nebo ho vůbec nemít?“ Otázka byla pronesena šepem, přesto pevným hlasem člověka, který se na takové věci ptá často.

„Jakože...“, zaváhal druhý muž, jehož čelo se svraščilo soustředěním, „moment... Co bych měl mezi nohama, kdybych si vybral možnost bé?“

„Nic. Jako Ken od Barbie. Žádná erekce, žádné sex, jen nekončící agonie z neschopnosti prožít vyvrcholení,“ doplňoval zrzek a mhouřil oči do dalekohledu.

„No, tak to bych si asi vybral áčko...“, pronesl trochu zaraženě ten tmavovlasý a naklonil se přes okraj střechy garáže, aby zkontroloval prostor přímo pod nimi.

„Ale to bys zas měl šulína na ksichtě,“ namítl zrzek, odklonil dalekohled a upřeně se na svého kamaráda zadíval. „Rozumíš, co to všechno znamená, že jo? Nemoh bys jít na rande, páč bys měl utahováka tam, co normální lidi frňák. A když už, musel bys mít roušku a tvrdit, že máš nějakou nakažlivou nemoc. A kdyby se ti to rande přece jen líbilo, věř mi, že by to ta hol-

ka okamžitě poznala!“ a naznačil rukou zdvihající se roušku.

„Tak moment...“, zaváhal ten druhý. „Co čich? Čím bych čuchal?“

„Asi ničím,“ pokrčil rameny ten první. „Ale když se ti na ksichtě bimbaj koule, je možná lepší čich vůbec nemít.“

„Takže bych měl na obličej i koule? O těch jsi vůbec nemluvil,“ poukázal tmavovlasý muž a poposedl si.

„Protože mě to napadlo až teď. Ale s těma by se vždycky dalo něco udělat. Třeba je napajcovat řasenkou a předstírat, že je to majestátní knír. Hele, moc to promejšlíš. Nesnaž se na to jít logicky, tyhle otázky se musí řešit citem. Soustřed' se na esenci. Zeptám se jinak. Už bys radši nikdy neměl sex, nebo se smířil s přezdívkou Péronos a faktem, že v každý tvou budoucí, byť nepravděpodobný, roštovače ti někdo bude sedět na obličej?“

„Já...“, zaváhal muž, ale pak ukázal rukou do ulice pod sebe. „Už jde!“

Zrzek zkontroloval situaci dalekohledem. Z baru vyšla blondatá žena, rozloučila se s brunetkou, která ji doprovázela, políbily se na tvář a pak se každá vydala jiným směrem. Blondýna pokrač-

*Phantom Power:
Overpowered*

čovala ulicí k jejich úkrytu, zatímco něco psala na telefonu.

„Fakt si myslíš, že to dokážeš?“ ujišťoval se tmavovlasý, popotáhl si kapuci víc do čela a převzal od zrzka dalekohled.

Zrzoun si přesedl na okraj střechy a usmál se. „Kámo, trénoval jsem to podle videí na YouTube několik hodin. Ani si toho nevšimne. Sleduj a uč se!“ a seskočil z garáže dolů. Tam si také nasadil kapuci mikiny a ledabylým krokem se vydal proti blondýnce, která mezitím došla téměř k nim.

Blondýna zrovna uklízela mobil do kabelky, když do ní zrzek narazil a chytil ji za ruku. Oproti všemu očekávání, nabytému z videí, však nezamumlal *pardon* a nepokračoval rychlým krokem dál, nýbrž ucítil stisk kolem předloktí, opsal kolem ženy oblouk, proletěl vzduchem a naboural do stěny domu. Blondýna rychlým naučeným pohybem skopla z nohou střevíčky na podpatku a postavila se do bojové pozice.

„Do hajzlu!“ zaklel ten druhý a okamžitě seskočil ze stříšky. Nesměli se prozradit. Bude proto nejlepší, když odvede pozornost fingovaným útokem, aby dal kamarádovi prostor utéct.

Priskočil k ženě, naznačil výpad a chtěl ruku obratem stáhnout zpět. Blondýna však

byla rychlejší než blesk, pevně ho uchopila za zápěstí, trhla s ním, až mu v něm podezřele křuplo, a vysokým kopem mu div nezlomila stehenní kost. Muž zaskučel a zřítíl se na chodník.

Žena vytáhla z kabelky zbraň a namířila ji na oba naříkající muže, válející se na chladnoucím asfaltu.

A právě ten okamžik si místní hlídka policie vybrala k tomu, aby náhodou projížděla kolem. Že si situace policisté všimli, bylo patrné z toho, že auto okamžitě zastavilo a příslušníci vyskákali z vozu jako košík uniformovaných hopíků.

„Policie, zahod' to, zahod' to!“ řval jeden z nich preventivně a tak nějak všeobecně k celé skupině, protože mu nebylo jasné, kdo z účastníků incidentu je oběť a kdo pachatel, či zda nejsou pachatelé všichni, což byla varianta, která byla v Plzni častější, než by se na první dobrou mohlo zdát.

„Ukaž ruce!“ řvala policistka, zatímco přistupovala se svým kolegou k oběma mužům, které nejdříve zběžně zajistila a prohledala, než jim sňala kapuce.

„Sirko? Linxi?“ vykulila oči blondýna, když oba loupežníky poznala.

„Čau, Týno,“ ucedil Sirka.

„Vy se znáte?“ zamračila se policistka.

„Evidentně ne tak dobře,“ zamračila se Kristýna. „Do dneška jsem totiž netušila, že jsou to vypatlaný idioti! Co to jako mělo bejt?“

„To je tajný...,“ špitl Linx a posunul si brýle blíž k očím.

„Co se to tu, sakra, děje?“ začínala jednomu z policistů docházet trpělivost, zatímco jeho kolega si od všech účastníků vyžádal doklady.

„My chtěli jenom překvapit kámošku,“ zkusil to Sirka zahrát do outu, aniž by specifikoval, v čem mělo to překvapení spočívat. „Byl to jen fór.“

„Tak fór? Tohle si tak strašně odskáčeš, ty zr-zavej zmetku,“ zasyčela Kristýna. „Ale je pravda, že je oba znám,“ pronesla stále našňupnutě směrem k policistovi.

„A nic se vám nestalo, madam? Nepotřebujete zavolat záchranku?“

„Jestli se něco nestalo jí? A co my?“ zakňučel Sirka.

„Drž hubu, ty vole,“ syknul Linx. „Ještě jsme z toho vyvázli lacino.“

„Tak pokud se nikomu nic nestalo,“ uzavíral policista situaci, „asi bychom to tady mohli rozpustit a na celou situaci zapomenout. A být vámi, pánové, napříště už bych si takhle debilní srandy odpustil, jasný?“

„Spolehněte se,“ vyhrkl Linx, protože viděl, že se Sirka nadechuje k odpovědi, a nehodlal riskovat, že by zrzek mluvil za celou skupinu.

„Máro?“ ozval se jeden z policistů od vozu. „Ta zbraň není registrovaná.“

Týna si frustrovaně sevřela kořen nosu.

„Tak to vypadá, že se nakonec přece jen pojedeme k nám na stanici a vyřešíme to tam, ne?“ zašklebil se policista.

Bylo už chvíli po půlnoci, když telefon zazvonil, ale to v advokátní praxi bohužel nebylo nic neobvyklého.

Úkosem jsem se podíval na jméno volajícího. Skryté číslo, takže na devadesát devět procent policie. Kterého z mých klientů takhle při středě asi čapli ožralého rvát se s partou Němců před Jednadvacítkou? Vyplivnul jsem zubní pastu a přijal hovor. „Rieger, prosím?“

„Podpraporčík Čáslava, obvodní oddělení Slovany, nebudím vás, pane magistře?“ ozval se z telefonu unavený hlas.

„Ne, ale popravdě jsem se zrovna chystal do postele,“ přiznal jsem a propláchl kartáček pod tekoucí vodou, než jsem ho odložil zpět do kelímku na umyvadle. „Tak koho jste mi sebra-

li?“ zahlaholil jsem bodře, abych mu trochu zpříjemnil službu. Policisté měli tendence být o nočních službách ve středu a o víkendu trochu přetíženi, což také znamenalo podstatně méně trpěliví. Určitě neškodilo mluvit s nimi příjemně a jako člověk, pokud jsem tedy nechtěl klientovu večeři na CéPéZetce degradovat z rohlíku se salámem na okoralý chleba s prošlou meruňkovou marmeládou.

„Máme tu Kristýnu Markovou. Vyžádala si vás.“

„Markovou? Co vyvedla?“ zajímal jsem se hraným rádoby lhostejným hlasem, zatímco jsem ze sebe rval tričko na spaní a hledal ve skříni košili. Tygr sedící na posteli se na mě zamračil. Podle mého dosavadního chování usuzoval, že už půjdu spát, což je všeobecně uznávaný signál každé uvědomělé kočky, že je třeba začít šoupat věcmi na kuchyňské lince a běhat sem a tam po bytě. A najednou jsem mu měnil pečlivě připravený plán.

„Asi si to řekneme až tady, ono je to totiž trochu složitější,“ zabručel policista. A sakra. Snad Týna někoho neoddělala.

„Složitější?“ usmál jsem se falešně do telefonu, zatímco jsem Mrtvolovi psal esemeskou *SOS*.

„No, ti dva, co ji přepadli, vás totiž jako advokáta chtějí taky.“

„Čáslava,“ napřáhl se ke mně.

„Rieger,“ potřásl jsem mu rukou a nechal se uvést do kanceláře. Rychlým pohledem jsem celý prostor přelétl. Čáslava měl dvě děti, směrem k jeho místu byla natočená i fotografie z rodinné dovolené tak, aby na ni případní vyslychaní neviděli. Manželka na ní chyběla, ale fotografie se zdála přeložená. Možná rozvod. Kdyby byl vdovec, nebude manželku překládat. Manželky překládali jen rozvedení a lingvisté.

Fandil Indiánům. Modro-bílá šála byla ale zaprášená, až běda, takže skalní fanoušek asi nebyl. Na stole stál hrnek s kávou. Rozpustná, granulovaná. Nedojedená bageta na okně, nejspíš z benzínky.

Otočil jsem oči k němu. Špatně oholený. Rezignovaný výraz, ale kvůli mně se snažil. Trochu z formy. Zbraň měl na opasku a ne ve skříni, takže ještě nebyl úplná kancelářská krysa.

Poskládal jsem si v hlavě všechny informace a dal se do toho. „Pane nadpraporčíku,“ nadradil jsem schválně jeho hodnost a usmál se koutkem úst, když mě dle očekávání neopravil, „nebojte, nebudu vás dlouho zdržovat, chápu, že ve středu tu musíte mít frmol.“

„No, on už je vlastně čtvrtek,“ ukázal se šibalským výrazem na hodiny na stěně, ale bylo vidět, že jsem začal dobře. „Dáte si kafe?“

„Moc rád!“ souhlasil jsem zdánlivě nadšeně, místo abych mu popravdě řekl, že granule patří do psí misky, ne do hrnku. „A myslíte, že bych si zatím mohl promluvit s klientkou o samotě?“

„Takže budete zastupovat Markovou, ne ty dva?“ zajímal se, zatímco hledal čistý hrnek. To se ukázalo jako úkol dalece přesahující jeho detektivní schopnosti, protože tam zřejmě žádný čistý nebyl.

„Ještě nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Vím, že to není úplně standardní, ale myslíte, že bych si třeba mohl nejdřív promluvit se všemi?“ K téhle otázce jsem směřoval a doufal, že jsem si ho mezitím naklonil dost na to, aby mi to dovolil s plným vědomím možnosti, že mi dává do ruky klíč k ovlivňování svědků.

„Standardní to není, to máte pravdu,“ odkýval mi důležitě, „ale asi mi nic jiného ani nezbyde. Máme tu totiž jen jednu celu, takže je máme pohromadě.“

„No zaplať pánbůh,“ ulevil si Linx, když jsem vyšel do místnosti a Čáslava za mnou zavřel dveře.

„Nech si to od cesty, Matěji, ano?“ zabručel jsem a hodil tašku na výslechový stůlek přiléhající k mřížím. „Víte vůbec, vy tři, kolik hodin jsem tenhle týden už odpracoval?“

„A víš ty vůbec, Martine, jak otravný jsou řečnické otázky?“ protočila Kristýna oči v sloup, zvedla se z tvrdého lehátka a popošla k mříži. Byla bosá.

Provedl jsem rychlé zhodnocení svých drahých kolegů. Sirka měl odřeninu na tváři. Linx měl nějak oteklé zápěstí a kulhal. Oba na sobě měli tmavé hadry. Týna naproti tomu měla krátkou sukni, poměrně hluboký výstřih, výrazné líčení a roztržené silonky. Vypadala jako po opravdu vydařené party. „Skoro čtyřicet,“ řekl jsem nakonec. „A to je teprve středa. Takže buďte struční a jasní. Co se stalo?“

„Kristýna nás zmlátila,“ postěžoval si zrzek.

„Ty dvě hovada mě přepadli u garáží,“ ukázala na ně blondýna obviňujícím prstem a odťapkala zase zpátky ke kavalci.

„Došlo k nedorozumění, kterýho si všimli policajti, co jeli kolem,“ řekl konečně něco trochu smysluplného Linx. „A Kristýna měla u sebe neregistrovanou zbraň.“

„V čem spočívalo to nedorozumění?“ směřoval jsem svoji pozornost nově výlučně na Linxe jakožto nejprůčetnějšího ze skupiny.

„To je tajný,“ zavrtěl hlavou.

„Tak mi to pošeptej do ouška,“ mrkl jsem na něj.

„Nejde to, Martine.“

„Tak přejú pěknou noc,“ zvedl jsem tašku a naoko se otočil k odchodu. Bylo mi jasné, že to ti dva nevydrží. Byla tam totiž jen jedna palanda a Kristýna by je zkopala do kulata, kdyby se k ní zkusili vetřít. A spát na zemi v cele předběžného zadržení je zážitek, který si každý rád odpustí.

„Počkej,“ zastavil mě zrzek, hodil rychlý pohled na Matěje a pak opatrně přikývl. „Ale potichu,“ instruoval ho ještě.

Linx přistoupil k mříži a naznačil mi, že mám jít k němu.

„Jsem jedno velké ucho,“ naklonil jsem se k železným tyčím a ještě pohledem zkontroloval, jak daleko je kamera.

„No,“ šeptal Linx, „Sirka chtěl Kristýně nenápadně ukrást prsten z ruky.“

„Proč?“ kontroval jsem, protože mi ta věta nedávala smysl hned z několika důvodů. Proč by jí ho kradli z ruky, když se jí mohli vloupat do pokoje v sídle? Na co by jim byl? A kde Sirka nabyl dojem, že je Apollo Robbins?

„Pro Mrtvolu,“ zašeptal Linx a já šokovaně otevřel pusu. „Ale Sirka to posral.“

„Ale hovno!“ zamračil se zrzek, který stál blízko, a tak navzdory šeptání zaslechl konec. „V těch videích to vypadalo jednoduše, ale možná je to tím, že se tam nikdo z diváků nepokusil kouzelníka zbušit do krve! A taky mi ten prsten nešel stáhnout z prstu, protože má Týna suchý ruce nebo co, což ale není moje chyba!“

„Sirko, ty vole!“ napomenul ho Linx a střelil rychlým pohledem k Týně.

„Prsten?“ přimhouřila blondýnka oči a pomalu se zvedla z kavalce a udělala krok k Sirkovi. Musel jsem uznat, že z ní v tu chvíli šel strach. Sirka mimoděk o krok couvnul.

„Sirko?“ zeptala se medovým hlasem a pomalu kráčela směrem k němu. „Proč jsi chtěl můj prsten?“

„Já...,“ zablekotal pyroman a narazil zády do zdi. Pak očima zkusil najít pomoc u mě a Linxe, ale to by nás mohl stejně tak prosit, abychom skočili před jedoucí vlak nebo mávali nádobíčkem před hladovým aligátorem. Do tohohle jsme se plést nehodlali. Popravdě jsem byl docela rád, že je mezi mnou a blondýnou mříž.

„Ty mi teď okamžitě vyklopíš, proč jsi chtěl můj prsten. A přísahám, že je to naposledy, co se tě ptám,“ ucedila a naklonila se nad ním jako bohyně vydírání a nebezpečného vyhrožování.

Sirka se přikrčil, zavřel oči, jako by očekával ránu, a pak si rezignovaně povzdechl. „Ach jo, ty vole. Mrtvola mě zabije...“

„Mrtvola po tobě chtěl, abys mi sebral prsten? Koukej se na mě, Sirko!“ vyštěkla a přiblížila svůj obličej k jeho. „Mrtvola to po tobě chtěl?“

„No, úplně přímo si o to neřek, ale povídal, že by ho potřeboval. Kvůli velikosti. Tak jsem chtěl pomoci, kdyby ze mě třeba chtěl udělat svědka a tak...“, zakoktal.

Kristýna na něj dlouho bezhlesně civěla, zatímco Sirka se nervozitou potil tak strašlivě, že mu hrozila akutní dehydratace.

„Padesát čtyři,“ špitla pak Kristýna.

„Cože?“ zamumlal zmateně Sirka.

Kristýna se k němu naklonila, políbila ho na zpocenou tvář, přičemž sebou zrzek nervózně cuknul v očekávání úderu, a pak zopakovala: „Velikost padesát čtyři...“ Otočila se k nám a v očích měla slzy. „To, co teď řeknu, platí pro vás všechny tři. Myslím to smrtelně vážně a není to nadsázka. Jestli někdo z vás jen cekne Jakobovi, že to vím, zlomím mu kotník na osmi místech. Možná na devíti, když se mi správně podaří rotace, ale osm dokážu slíbit. Budete držet hubu, nebo vás zbiju tak, jak vás ještě nikdo nezbil. Teď řekněte: „Ano, Kristýno.““

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Život není Lucifér.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.